

Isus știa ce are de gând să facă

„Spunea lucrul acesta ca să-l încerce, pentru că știa ce are de gând să facă“ (Ioan 6,6).

Înainte de a intra în detaliu, din acest text învățăm că Domnul are totdeauna un motiv bine întemeiat pentru ceea ce face. Și atunci când pune o întrebare, are un motiv, chiar dacă noi nu îl descoperim imediat. Putem fi siguri, că totdeauna există un motiv.

Dacă deci există un motiv pentru tot ceea ce întreabă Domnul Isus, atunci cu mult mai mult există un motiv pentru ceea ce face El. Noi nu putem spune motivul alegerii, de ce omul acesta sau acela este ales, dar există un motiv, căci Dumnezeu nu face ceva fără să nu aibă un scop, chiar dacă motivele nu ne sunt cunoscute. Desăvârșirea puterii Sale este absolută, dar niciodată absurdă. Există totdeauna o cauză care justifică tot ceea ce face Dumnezeu în Împărăția harului Său.

Dragă prietene, în suferințele și nevoile prin care treci, ai încercat probabil să descifrezi intențiile Celui Atotputernic, dar fără succes! Nu știi că planurile Sale sunt de nepătruns? Cu cea mai mare probabilitate, nu vei găsi răspunsul cu privire la intențiile lui Dumnezeu în suferințele tale actuale, dar este sigur că El are o intenție deosebită cu tine. Dacă ai putea să judeci starea aceasta așa cum o judecă Dumnezeu, atunci nu te-ai neliniști și ai acționa așa cum face Dumnezeu; momentan, gândurile tale sunt îndreptate într-o direcție opusă gândurilor lui Dumnezeu și de aceea te rătăcești când încerci să măsoari căile Lui. Dacă ești în ceartă cu Tatăl tău ceresc din cauza unui caz de moarte sau de boală, atunci sfârșește imediat cearta și smerește-te înaintea Lui! Supune-te Tatălui și vei trăi! Crede în Domnul tău și fii liniștit! Isus știe ce face și de ce o face: este un motiv pentru care ți-ai pierdut sănătatea; este un motiv pentru durerile trupului, pentru deprimarea ta spirituală, pentru lipsa de succes în afaceri, chiar și pentru rănilor pricinuite de o limbă batjocoritoare și rea.

Probabil, motivul se ascunde în cuvintele textului nostru: „A spus aceasta, ca să-l încerce.“ Tu trebuie să fii încercat. Dumnezeu nu dă credință, sau dragoste, sau o oarecare speranță, fără a avea intenția să o încerce. Dacă cineva construiește o stradă, atunci o face cu intenția ca autovehiculele să circule pe ea. Când au fost turnați stâlpii care susțin această clădire, au fost făcuți cu scopul să susțină o greutate mare, iar pe parcursul celor douăzeci de ani care s-au scurs au suportat presiunea cu trăinicie. Ar fi fost de prisos să se construiască, fără să se pună vreo greutate pe ei. Fratele meu, atunci când Dumnezeu te-a întărit în Domnul, a intenționat să încerce fiecare gram al acestei țării, căci ceea ce face Dumnezeu are un scop, iar El verifică dacă acesta corespunde intențiilor Sale.

Eu cred că fiecare grăunte de credință va fi încercat în foc. Tot aurul trebuie să ajungă în creuzet, ca să fie încercat. Dacă nu se poate găsi o explicație a unei călăuziri divine, reveniți totdeauna la credința care spune că El a spus și a făcut aceasta pentru ca să vă încerce.

Să revenim la textul nostru, care conține multă mângâiere. Fie ca Duhul Sfânt să ne conducă în înțelegerea Lui!

O întrebare adresată lui Filip

Isus a pus această întrebare lui Filip cu intenția să-l verifice în mai multe puncte. El voia să-i încerce credința. Domnul a spus: „De unde avem să cumpărăm pâini ca să mănânce oamenii aceștia?“ Ce a spus Filip?

Dacă nu ar fi avut o credință mică, ar fi spus probabil: „Doamne, nu este nevoie să cumpărăm pâini; Tu ești mai mare decât Moise, iar în timpul lui Moise poporul a fost hrănit cu mană în pustie. Tu trebuie numai să spui un cuvânt, și va ploua cu pâine din cer pentru mulțimea de oameni, și toți se vor sătura.“

Dacă ar fi avut o credință mare, ar fi spus probabil: „Tu ești mai mare decât Elisei. Elisei a luat câteva pâini de orz și câteva spice și a hrănit cu acestea pe fiii profeților. Tu, Doamne, poți face la fel.“

Dacă Filip ar fi avut o credință și mai mare, ar fi putut spune: „Doamne, nu știu unde putem cumpăra pâine, dar este scris: «omul nu trăiește numai cu pâine». Tu poți înviora pe acești oameni fără a le da pâinea vizibilă. Poți să le astâmperi foamea și să-i saturezi pe deplin, fără ca ei să mănânce nici măcar o bucată de pâine. Spune un cuvânt, și toți se vor înviora.“

Această întrebare a fost pusă deci cu scopul de a încerca credința lui Filip. Ea a încercat-o și a găsit-o ca fiind foarte mică, căci el a început să-și numere bănuții: „unu, doi, trei, patru.“ Nu, eu nu vreau să număr până la două sute, dar aceasta a făcut Filip. A început să numere banii, în loc să privească la Cel Atotputernic.

Te porți și tu la fel, prieten credincios, atunci când ești încercat? Socotești și numeri bănuții, în loc să privești la Dumnezeu veșnic și să te încrezi în El? Mă tem că sunt puțini între noi aceia care nu fac această greșală; chiar și Moise a căzut în această socoteală a necredinței, atunci când Dumnezeu a vrut să dea carne poporului să mănânce. Aduceți-vă aminte de răspunsul pe care Dumnezeu l-a dat servului Său fricos: „Este mâna Domnului prea scurtă?“ Tot așa și noi să vedem mâna puternică a lui Dumnezeu. Dar dacă suntem necredincioși, o vom vedea într-un mod în care vom simți dureros păcatul neîncrederii în Domnul nostru.

Fără îndoială, întrebarea trebuia să încerce și dragostea lui Filip, iar el putea să absolve acest examen mult mai bine decât ceilalți, căci Îl iubea pe Isus, chiar dacă inima lui era necredincioasă. În multe inimi sincere este mult mai multă dragoste liniștită, decât o credință activă. Îmi pare rău că este puțină credință, dar sunt mulțumit că este dragoste.

Mântuitorul părea să spună: „Filipe, vreau să hrănesc acești oameni. Vrei să Mă ajuți? De unde cumpărăm pâine? Vino aici! Cum să facem lucrarea?“

Filip l-a iubit pe Domnul său și de aceea a fost gata să chibzuiască cu privire la lucrare și să-și aducă contribuția, cel puțin în ceea ce privește capacitatea lui de a socoti. El a spus: „Pâinile, pe care le-am putea cumpăra cu două sute de dinari, n-ar ajunge ca fiecare să capete puținel din ele.“

Domnul său nu l-a întrebat ce nu ajunge, ci ceea ce ar ajunge. Dar Filip a început să socotească întrebarea pusă urmărind aspectul negativ al ei, așa cum, mă tem, am fi făcut-o și noi, eu și voi. Cu cei două sute de dinari nu se putea cumpăra atât cât fiecare să poată primi o bucățică. Prin aceasta este clar că izvoarele resurselor noastre sunt insuficiente. Aceasta este totdeauna o constatare deprimantă. Săracul Filip a socotit ceea ce nu era de ajuns pentru toți și a lăsat la o parte pe Domnul cel bogat.

Dar chiar în această socoteală a arătat dragostea pentru Domnul său. Dacă ar fi fost fără dragoste și lipsit de atenție față de El, ar fi spus: „Doamne, este inutil să ne gândim la aceasta. Noi suntem o grupare săracă, din când în când ni se dau câțiva bănuți și eu nu știu exact câți bani avem. Probabil știe Iuda, dar eu sunt convins că nu este destul în pungă, ca să putem alimenta acești oameni, chiar dacă în apropiere ar fi brutării de unde să putem cumpăra pâine.“ Dar Filip nu a răspuns așa. Nu, el a avut mult respect și dragoste pentru Domnul său. Îi lipsea credința, dar nu dragostea.

Va fi bine pentru noi să-L iubim atât de mult pe Domnul, încât niciodată să nu minimalizăm planurile Sale sau să le considerăm imposibile.

Întrebarea a verificat și sentimentele lui Filip. Prin aceasta, Domnul Isus a făcut ca inima lui Filip să se preocupe de popor. Ceilalți ucenici au spus: „Dă drumul noroadelor să se ducă prin sate să-și cumpere de mâncare.“ Isus a văzut probabil că în Filip era mai multă compasiune decât în ceilalți și i-a zis: „De unde vom cumpăra pâini?“

Lui Filip i s-a arătat prin aceasta multă onoare, să fie una cu Domnul în această lucrare. Probabil, El a văzut în Filip un suflet plin de milă, iar lui Isus l-a plăcut să-și facă lucrarea prin unelte care au compasiune. Am constatat un lucru: Dumnezeu s-a folosit rar de un om care să aibă o inimă lipsită de compasiune și rece. Numai căldura din noi poate genera căldură în cei din jurul nostru. Un om trebuie să-i iubească pe oameni, altfel nu-i poate aduce la mântuire.

Un vestitor al Evangheliei trebuie să aibă dorința fierbinte ca ascultătorii lui să fie mântuiți, și în această lucrare trebuie să simtă ca și Domnul Isus, altfel Domnul nu-l poate folosi. De aceea

Domnul a căutat să înflăcăreze simțămintele lui Filip: „Vino Filipe! Ce să facem? De unde cumpărăm pâine pentru oamenii aceștia?”

Nu cred că Filip a dat greș în felul în care s-a comportat. Nu a avut față de Domnul său simpatia pe care ar fi trebuit să o aibă, dar a avut totuși ceva.

Să nu ne lipsească nimic, nici credință, nici dragoste, nici simpatie! Facă Dumnezeu ca prin acțiunea Duhului Său Sfânt să avem toate acestea din belșug! Atunci vom fi apți de a fi lucrători împreună cu El.

Dar de ce a adresat Domnul această întrebare lui Filip? De ce unuia dintre voi i se pune o întrebare deosebită sau i se trimite o suferință ciudată? Această întrebare i-a fost pusă lui Filip cu scopul de a-l încerca. Dar de ce să fie Filip încercat?

Eu cred că Mântuitorul s-a adresat lui Filip, deoarece acesta era din Betsaida. Ei erau în apropiere de Betsaida și de aceea Isus i-a zis lui Filip: „De unde cumpărăm pâine?” Filip trebuia în primul rând să se gândească la locul unde locuia.

Doresc ca Isus să spună unora dintre voi: „Ce să facem pentru Berlin sau pentru Frankfurt?”, căci mulți dintre voi sunt din Berlin sau din Frankfurt. Aparțineți milioaneilor de locuitori ai acestor orașe și este o mare responsabilitate să fii cetățean al unui oraș mare.

Dacă Domnul Isus va pune pe inima unuia dintre voi Berlin-ul, sau Hamburg-ul, sau Frankfurt-ul, atunci o va face cu aceia care locuiesc în aceste orașe, așa cum i-a spus lui Filip: „De unde cumpărăm pâine?” Dacă El va căuta pe cineva pentru evanghelizarea unui sat sau a unui oraș, atunci acela va fi unul care s-a născut sau care locuiește acolo. Ce-i drept, proverbul spune că soția pantofarului umblă desculță, iar el îngrijește de oameni care locuiesc la mii de kilometri depărtare, și nu de casa sa, și nici de vecinii săi; dar nu trebuie să fie așa.

Aici era Filip, un om din Betsaida, la care a venit mesajul și căruia i s-a pus întrebarea pentru a-l încerca.

Ție, frate iubit, ți se pun întrebări cu privire la locurile tale natale pentru a fi încercat!

Probabil era misiunea lui Filip să îngrijească de mica societate a celor doisprezece și de Căpetenia lor. Iuda era vistierul și, dacă nu ne înșelăm, Filip se ocupa de cumpărături. Era misiunea lui să ia seama ca să aibă pâine în rucsac și să procure provizii pentru călătoria prin pustie.

Și aici sunt frați care au misiunea să îngrijească de sufletele oamenilor. Dacă Domnul nu spune altora „Ce să facem pentru Hamburg?”, atunci ne-o spune nouă. Întrebarea ni se pune pentru a ne încerca, dacă suntem apți pentru misiunile noastre sau dacă nu cumva am ocupat o poziție pentru care nu suntem apți, căci inima noastră nu este legată de aceasta.

Hristos ne întreabă pe fiecare în parte, dar cred că El întreabă pe aceia din care a făcut preoți și împărați pentru Dumnezeu Său. „De unde să cumpărăm pâine? Cum să hrănim acest oraș mare?” Întrebarea ni se pune pentru a ne încerca, deoarece noi suntem aceia pe care se va pune această responsabilitate.

Probabil, întrebarea i-a fost pusă lui Filip, deoarece el n-a progresat în școala harului, așa cum au făcut alții. Filip n-a făcut o remarcă înțeleaptă, când a spus: „Doamne, arată-ne pe Tatăl și ne este de ajuns!”, căci Domnul nostru a răspuns: „De-atâta timp sunt cu voi, și tu nu M-ai cunoscut, Filipe?” Probabil, Filip învăța încet. Nu cred că era ultimul dintre cei doisprezece, dar sunt convins că nu era dintre cei mai învățați. Iacov, Ioan și Petru erau primii trei. Andrei și Toma le urmau; probabil că următorul era Filip. Probabil era al șaselea, nu știu, dar în orice caz Mântuitorul nu l-a ales dintre cei care erau primii, și nici dintre ultimii, atunci când i-a zis: „De unde cumpărăm pâine?”

Creștinii care mai sunt încălțați cu încălțăminte de copii, sunt slabi, așa că abia pot suporta o încercare. Ei au nevoie mai mult de încurajare, decât să fie puși la probă; de aceea lor nu li se pun întrebări grele. Pe de altă parte, creștinii maturi nu au nevoie de prea multe încercări. Cei din clasa mijlocie au nevoie de cele mai multe ori de încercări, iar după părerea mea ei constituie mulțimea cea mai numeroasă a soldaților din oastea lui Dumnezeu. Cât de mulți sunt aceia pe

care i-am putea numi ca fiind pe jumătate instruiți, pe jumătate luminați! Acestora Domnul le pune întrebarea „De unde cumpărăm pâine?”

Spunea aceasta ca să-i încerce.

Să observăm că întrebarea pe care Mântuitorul i-a pus-o lui Filip corespundea scopului. Ea l-a pus la încercare. Cum a făcut-o, v-am arătat. Ea și-a atins scopul, căci a dovedit incapacitatea lui Filip.

„De unde cumpărăm pâine?” Filip a cedat. El a socotit ceea ce nu ajungea nici măcar să producă o mică înviorare; aceasta a fost toată contribuția lui în lucrare. El nu a putut să prezinte nici măcar o pâine sau un pește, ca astfel să facă un început. Filip a cedat. „O, Doamne bun“, probabil că a spus el, „oamenii nu pot fi hrăniți de noi. Noi nu putem cumpăra pâine – noi, nici Tu și nici eu. Tu ești Domnul și poți face lucruri mari, însă credința mea nu este suficient de mare, ca să creadă că noi putem cumpăra pâine pentru miile acestea de oameni!”

În felul acesta, întrebarea s-a potrivit cu scopul propus: ea a încercat credința lui Filip, iar credința lui s-a dovedit a fi foarte slabă, foarte șovăitoare, insuficientă.

E bine să facem astfel de constatări? Da, fraților, este bine să recunoaștem sărăcia noastră spirituală! Mulți dintre noi au mai multă credință, dar atunci când Domnul vrea să o încerce, nu trebuie să o pună în foc, ca să o topească. Este suficient dacă o pune lângă foc: cea mai mare parte din ea se va vaporiza.

În prezența încercărilor obișnuite dispare multă credință, ca și roua dimineții, când o încălzește soarele. Cât de multă credință are un om când este sănătos! Strânge însă puțin șurubul și fă-l să sufere! Uită-te cât mai rămâne din credința lui! Cât de mulți oameni au credință atâta timp cât au serviciu și primesc salariu regulat! Dar dacă nu ar avea un serviciu și un salariu regulat și ar trebui să-i întrebi: „De unde vom primi hrana pentru masa următoare?”, vor avea ei credință? Ah, vor privi în viitor plini de frică și de griji!

Este spre vindecarea noastră, atunci când ni se arată slăbiciunea, căci, dacă vom constata că o mare parte din credința noastră nu este de valoare, aceasta ne va face să căutăm adevărata credință. Atunci vom striga: „Doamne, mărește-ne credința!”

Filip a devenit în totul dependent de Domnul și este ceva deosebit când ne desprindem de noi înșine și devenim legați de Domnul, încât spunem: „Doamne, eu nu pot face nimic, dar doresc să văd cum Tu Îți vei împlini planul. Nu pot nici măcar să cred în Tine, așa cum ar trebui, dacă Tu nu-mi dai credință. Trebuie să vin la Tine chiar și atunci când trebuie să am mai multă credință. Trebuie să vin cu mâinile goale și să împrumut.” Abia atunci vom deveni tari și bogați.

Veți vedea în curând pe Filip rupând pâinea și hrănind mulțimea, deoarece Hristos i-a golit mâinile. El nu poate face nimic înainte ca să ne golească mâinile, căci altfel vom crede că noi am contribuit cu ceva la provizii.

„A spus aceasta, ca să-l pună la probă“, să-l facă să-și vadă propria slăbiciune, căci după aceea urma să fie umplut cu puterea Domnului.

Această întrebare a fost necesară, căci Isus intenționa să-l încerce nu numai pe Filip, ci și pe ceilalți ucenici. De aceea s-au strâns și au discutat despre această temă. Oricum, era o grupă alcătuită din două persoane: Filip și Andrei. Filip a zis: „Pâinile, pe care le-am putea cumpăra cu două sute de dinari, n-ar ajunge ca fiecare să capete puțintel din ele“, iar Andrei a spus: „Nu, așa nu merge, dar este aici un băiat, care are cinci pâini de orz și doi pești.”

Iubesc aceste sfaturi frățești ale oamenilor binevoitori, chiar dacă sunt diferiți în gândirea lor. Filip a fost gata să facă ceva, dacă a avut mult la dispoziție; el a trebuit să vadă mai întâi pâinile care s-au putut cumpăra cu cei două sute de dinari; abia după aceea a început să gândească cum va proceda. Andrei, dimpotrivă, a fost gata să înceapă cu o rezervă mai mică; câteva pâini și câțiva pești au fost pentru el deja un început. El a remarcat însă: „Dar ce sunt acestea la atâția?”

Atunci când sfinții se sfătuiesc, ei se ajută reciproc, și ceea ce nu vede unul, este clar pentru un altul. Filip a numărat banii, care nu erau suficienți, și nu a văzut pâinile care erau. Dar Andrei a putut să vadă ceva, ce Filip nu a văzut. El a văzut pe acel băiat cu coșul cu pâini și pește. Nu era mult; Andrei nu a avut suficientă credință să poată vedea în acestea hrană pentru miile de oameni

prezenți, dar a văzut ceva și I-a spus Domnului. Ei au făcut astfel un început, printr-o sfătuire comună. Probabil și noi ne vom pune în mișcare, dacă ne sfătuim împreună.

Mă bucur că Filip a vorbit și a arătat greutatea misiunii ce era de îndeplinit.

Ascult cu plăcere ceea ce a spus probabil Andrei: „Este o misiune foarte grea, dar noi trebuie să facem ceea ce putem face; deoarece avem aceste cinci pâini și acești doi pești, îi vom aduce înaintea Domnului și Îl vom lăsa pe El să facă, ceea ce este de făcut.“ Este mult mai bine să se procedeze astfel decât să lași întrebarea la o parte și mulțimea să sufere de foame.

Toate aptitudinile lui Filip au fost încercate. Hristos i-a verificat capacitatea lui de a socoti, puterea lui de a vedea lucrurile, i-a verificat duhul și sufletul și l-a pregătit pentru a merge să ajute la marea masă, ce urma să aibă loc.

Un om nu face un lucru bun, dacă nu s-a gândit mai înainte la el. Dacă Filip nu s-ar fi gândit înainte cum să hrănească această mulțime, atunci el nu ar fi fost potrivit pentru această lucrare.

Această gândire l-a pregătit, ca după masă să adore pe Domnul său. Când masa s-a terminat, probabil că și-a zis: „Domnul m-a întrebat cum putem să facem această lucrare, și eu n-am putut să-I spun; acum însă El este vrednic de toată cinstea, cu toate că și eu am avut privilegiul să ajut. El a înmulțit pâinile și peștii. Credința mea sărăcăcioasă nu este vrednică de nici o cinste. Hristos a făcut lucrarea, și El a făcut-o pe deplin.“

Fratele meu, probabil că îți pui întrebări cu privire la lucrarea lui Dumnezeu, cum poate fi făcută! Cum poate să fie evanghelizată țara noastră? Cum pot fi câștigați oamenii? Cum poate fi adusă lumea, ca să asculte Evanghelia?

Oricare ar fi întrebarea care ți se pune, este o întrebare care ți se pune cu scopul să-ți faci bine și să te conducă să-L slăvești pe Domnul, atunci când a avut loc o minune a harului.

Pentru Domnul nu era nici o problemă, El „știa“

Să ne ocupăm puțin cu aceste cuvinte. El știe totdeauna. „Oh“, poate va spune cineva, „nu știu ce să fac.“

Dragă prietene, tu te-ai rugat pentru un sfat, nu-i așa? Acesta este un mijloc potrivit pentru a te pune în încurcătură. Te aud strigând în disperare: „Nu știu. Am cerut sfatul cuiva, dar nu știu ce să fac.“

Aceasta este starea noastră „cronică”, când ne spargem capul cu privire la un lucru. Isus știa ce voia să facă. Aceasta este o mare mângâiere: Isus știe. El știe totdeauna totul. El știa câți oameni erau acolo. Știa câtă pâine trebuie. Știa câți pești va folosi și cum va hrăni mulțimea și cum îi va trimite pe toți înviorați acasă. Știa totul, înainte de a avea loc.

Fratele meu, care treci prin încercări, Isus știe situația în care te găsești și știe cum te va scoate din ea! Nu te gândești că tu trebuie să-L informezi de ceva. „Căci Tatăl vostru știe de ce aveți nevoie, înainte ca să-I cereți voi.“ Rugăciunea nu trebuie să slujească pentru a-L informa pe Domnul de ceva. Întrebarea nu vi se pune cu scopul ca voi să-L învățați pe El, ci ca El să vă învețe pe voi. El a făcut cerurile și pământul fără voi. Cu cine S-a sfătuit El? Cine L-a învățat? El vă va scoate din suferințele voastre de acum, fără să aibă nevoie să adauge științei Sale nemărginite înțelepciunea voastră sărăcă. El știe!

Isus știa ce voia să facă. Intenționa să facă ceva; era gata să facă, și El știa ce vrea să facă. Ne punem singuri în încurcătură, când spunem: „Trebuie făcut ceva, dar nu știu cine să facă.“ Domnul știa că trebuie făcut ceva și El știa că El Însuși va face. El nu era grăbit. Domnul nostru scump are timp, căci El este totdeauna punctual: oamenii nepunctuali sunt totdeauna grăbiți, dar El, care niciodată nu întârzie, nu se grăbește niciodată. El face totul în liniște și cu răbdare, căci știe ce vrea să facă.

Isus știe, prieten drag, nu numai ce vrei tu, ci și ce va face El! Aceasta este cheia, și El intenționează să facă ceva deosebit pentru tine, ca să te ajute. El intenționează să aducă orașul și

poporul nostru ca să asculte mesajul Său. El vrea ca orice genunchi să se plece înaintea Lui și ca tot pământul să devină plin de cunoștința slavei Sale. El știe totdeauna ce vrea să facă.

El a știut și cum va lucra. A știut foarte exact modul și felul cum va proceda. El a văzut, înainte să-I spună Andrei, că în mulțime era un băiat cu cinci pâini de orz. Nu știu ce l-a determinat pe băiat, când a plecat dimineața de acasă, să ia cu el tocmai cinci pâini și doi pești. Probabil, Domnul i-a pus pe inimă: „Ia cu tine pentru drum o porție bună de mâncare. Pune pâinile acestea în coș și nu uita peștii.“

Poate era un băiat mâncăcios, în creștere, cu mult apetit. Poate a vrut să se aprovizioneze bine. S-a gândit el însă că aceste pâini se vor înmulți în chip miraculos, așa încât o mulțime mare de oameni va putea fi hrănită? Unde este omul care are rolul unui furnizor mare? Unde este maestrul bucătar? Era doar acel băiat, și aceasta era toată provizia lui. El purta pe umeri, în acel coș, o cantitate mică de alimente.

Mântuitorul a știut aceasta. Și El știe foarte exact, dragă prietene, de unde va veni ajutorul! Tu nu știi, dar El știe. El știe de unde vor veni vestitorii Evangheliei, care vor trezi orașul nostru; și El știe și felul în care vor veni și cum îi vor câștiga pe oameni. Când cineva cedează și nu mai poate înainta, El este pe deplin pregătit.

El a știut că aceste pâini și acești pești vor veni la timpul potrivit și vor fi punctul de start al unei mari mese. El a știut că le va binecuvânta, le va frânge, le va înmulți și le va da ucenicilor, iar ucenicii le vor împărți mulțimii. Totul a fost ordonat în gândirea Sa și bine coordonat, ca și răsăritul soarelui.

A procedat, așa cum procedează unul care știe ce face. Cum procedează un om, care știe ce are de făcut? Se comportă normal, natural. Vă puteți imagina o minune care are loc în mod natural? Dacă ar fi fost o minune romană, ar fi aruncat pâinile în sus, iar acestea s-ar fi transformat și s-ar fi înmulțit în chip misterios și ar fi căzut pe pământ. Toate minunile romane, dacă ați luat seama, au foarte mult teatru în ele. Se deosebesc total de minunile lui Hristos.

Isus a făcut această minune în modul cel mai natural, căci, după puterea prin care se desfășoară, este aceeași minune pe care El o face în fiecare an. Noi luăm boabe de grâu, le punem în pământ și după un timp se înmulțesc atât de mult, încât se obțin multe pâini din ele. În apele mării sunt pești, care se înmulțesc foarte mult. Grâul semănat este supus în pământ transformărilor; în aceleași mâini – în mâinile lui Dumnezeu – însă ajunge să devină pâine, și tocmai aceasta este ceea ce a înfăptuit Domnul nostru prin lucrarea Sa. A luat ceva, puțin, în mâinile Sale, a frânt și acest ceva a continuat să se înmulțească până când toți s-au săturat. El a știut ce voia să facă, și de aceea a făcut-o într-un mod natural și în perfectă ordine.

Aceasta nu se aseamănă unui om care n-ar ști pentru cine trebuie să se îngrijească. Odată am avut o adunare mare și am avut grijă să avem destul ceai, dar au venit de trei ori mai multe persoane decât ne-am așteptat să vină. Ce îngrijorare! Ce alergare încoace și încolo! Isus nu va proceda niciodată în felul acesta. El a știut ce voia să facă și de aceea a poruncit oamenilor să se așeze pe iarba verde; și ei s-au așezat, întocmai ca și copiii. Marcu ne spune că s-au așezat în grupe de câte o sută și de câte cincizeci. Ei au fost ordonați, ca și cum fiecare s-ar fi pus în fața farfuriei lui găsindu-și scris numele. În afară de aceasta, în locul acela era multă iarbă, așa că sala aceea de mese avea un covor, cum nici o firmă nu putea să-l confecționeze. Sărbătoarea era așa de bine organizată, ca și cum organizarea ei ar fi început cu șapte zile înainte. Nu exista nimic care ar fi putut fi mai bine făcut; și aceasta din cauză că Domnul Isus știa ce vrea să facă.

Domnul a luat pâinea și a binecuvântat-o. Aș fi dorit cu plăcere să-I văd fața, atunci când a hrănit această mulțime sărmană, pe jumătate înfometată. De aceea a dat El din belșug, căci știa ce voia să facă. Nu a dat limitat, fiecare să primească câte ceva. Nu, El a știut ce voia să facă și a măsurat exact apetitul lor. Este o situație dificilă, când trebuie să hrănești oameni înfomețați. El a avut grijă de tot ceea ce ei au avut nevoie, și după aceea au mai fost rezerve pentru ucenici, așa că fiecare a primit un coș; adunând ce a rămas, s-au umplut douăsprezece coșuri.

Când vedem felul în care s-a încheiat marea sărbătoare a îndurării, putem spune: „Slăvit să fie Domnul! Noi am fost îngrijorați și în mare încurcătură, dar Domnul nostru a rezolvat ușor

problema. N-a fost nici o zăpăceală, nici o înghesuială, nici o omisiune. Slăvit să-I fie Numele! El nu a lucrat la voia întâmplării, însoțit de întâmplări fericite, ci a știut ce voia să facă. Și El a planificat totul de la început și până la sfârșit, așa că stăpânirile și puterile din locurile cerești vor cânta veșnic despre harul, dragostea, înțelepciunea, puterea și grija pe care El le-a dovedit din belșug poporului Său.“

O, de am vedea sfârșitul, așa cum vedem începutul, am începe de acum să glorificăm Numele lui Isus, Mântuitorul nostru, care Își cunoaște mai dinainte lucrarea și nu face nici o abatere de la planul Său.

Să nu avem întrebări care dovedesc neîncrederea!

Aș dori să numesc trei întrebări, după care voi încheia. Prima întrebare care neliniștește pe mulți oameni este: „Cum să-mi port povara pe care o am? Cum să suport aceste suferințe? Cum să-mi câștig pâinea?“ Această întrebare ți se pune pentru a te încerca; nu uita însă că la Hristos nu există nici o întrebare cu privire la modul cum te va purta, căci „așa cum îți sunt zilele, așa îți va fi și puterea“, și El îi va păzi până la sfârșit pe sfinții Săi. De aceea nu te îngrijora, căci Domnul Isus Însuși știe ce vrea să facă.

Probabil că astăzi ești foarte nefericit și zici: „Îmi doresc un cuvânt care să-mi spună ce să fac.“ Tu nu vei primi nici măcar o jumătate de cuvânt, care să-ți spună ceea ce trebuie să faci, dar vei auzi un alt cuvânt. Domnul Isus știe ce vrea să facă; și ceea ce vrea El să facă este cu mult mai bine decât ceea ce vrei tu să faci. Puterea ta, prietenul meu, este în a sta liniștit! Aruncă-ți povara asupra Domnului! Fă puținul, pe care îl poți face, iar restul lasă-l pe seama Tatălui tău ceresc! Acesta este răspunsul pentru tine: Isus știe ce vrea să facă.

Cea de-a doua întrebare, pe care am amintit-o deja, este: „Ce să facem cu acest oraș mare?“

Am avut privilegiul să predic într-o după-amiază într-o periferie din răsăritul orașului Londra. Am plecat dimineața de acasă și m-am urcat în tren, urmând ca undeva pe traseu să schimb trenul, așa că am fost circa două ore și jumătate în călătorie ca să ajung dintr-o parte a orașului în cealaltă. Părea că nu mai există spații verzi, pe care constructorii să nu le fi schimbat în străzi. „Umpleți pământul!“ El este umplut. Pământul mort este îngropat sub locuințele oamenilor vii - și ce mulțime de oameni! Și dacă mergeți cu un frate pe drum, poate vă va zice: „Aici este nevoie de o casă de adunare.“ Sau: „Aici este o capelă mică, dar nici măcar unul din cincizeci nu vine la orele de adunare.“ Ajungeți poate într-o altă periferie, iar călăuza vă va zice: „Aici oamenii doresc cu plăcere să audă Evanghelia, dar nu se găsește nimeni care să le-o aducă.“

Am mers pe străzi cu o povară grea pe inimă și m-am întreat: „Ce să facem?“ Mi-am zis că ar fi mai bine să nu mă mai preocup cu această întrebare, căci eu nu pot face mult în această privință, iar ea numai mă chinuiește. Dar n-am putut să mă debarsez de această întrebare: „Cine să cumpere pâine pentru această mulțime de oameni?“ Domnul și Stăpânul meu mi-a zis: „Noi.“ Mi-am dorit din toată inima ca să mă excludă din această slujbă, dar n-a vrut. El n-ar fi întreat niciodată: „De unde să cumpăr *Eu* pâine?“, căci El știa de unde poate cumpăra. Dar m-a întreat pe mine, și am simțit că eram o piedică și că din cauza mea mi-a pus întrebarea.

Mulți dintre voi simt mărimea uriașă a orașului nostru ca pe o povară. Dar cât de mică este ea în comparație cu toată lumea, care zace în cel rău! Cum să fie luminată această lume? Aceasta nu este o problemă pentru Isus; de aceea nici la noi să nu fie întrebări care dovedesc necredința: „Vor putea aceste schelete să revină la viață?“ Să răspundem: „Doamne, Tu știi! Ție dorim să-Ți încredințăm aceasta.“ El poate să facă cu mult mai mult decât putem noi cere sau înțelege, și ne putem baza pe aceasta; dacă El a spus că orice genunchi se va pleca înaintea Lui și orice limbă Îl va mărturisi, atunci se va petrece așa și El va avea onoarea din aceasta.

Aș dori să amintesc o altă întrebare. Aceasta este: A pus Domnul pe inima vreunei persoane nemântuite întrebarea „Ce trebuie să fac, ca să devin mântuit?“

Neliniștește această întrebare pe vreunul dintre voi? Mă bucur dacă este așa, sper însă că pentru a primi răspunsul te vei îndrepta spre locul potrivit. Sper ca tu să întrebi: „Doamne, ce vrei să fac?”

Știi tu de ce ți se pune această întrebare? Ți se pune pentru a te încerca, ca să te smerească. Intenția este să-ți arate că nu te poți mântui prin propriile lucrări. Trebuie să te supui mai degrabă dreptății lui Dumnezeu și prin credința în Isus Hristos să devii mântuit.

În realitate, această întrebare este rezolvată. Atunci când El a murit la cruce pentru tine? Nu, cu mult înainte! A fost rezolvată înainte ca luceafărul de dimineață să-și cunoască locul lui în spațiu și înainte ca planetele să se miște pe traiectoria lor. Dumnezeu L-a văzut deja atunci pe Fiul Său ca Miel al lui Dumnezeu; și până în ziua de astăzi, cuvântul acesta stă neclintit: „Iată, Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” Privește la El, și astfel vei fi mântuit. Întrebarea din inimile voastre „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” vi se pune ca să vă încerce. Dar Domnul Isus Însuși știe ce vrea să facă.

Ce cuvânt minunat! El știe cum se va îndura de voi, cum vă va mângâia, învăța și conduce. El știe cum vă va păstra până la sfârșit prin harul Său care nu se schimbă. El știe cum vă va sfinți și cum vă va folosi, cum va preamări prin voi Numele Său, încât toți îngerii vor privi cu uimire și Îl vor adora, când vor vedea ce face El.

Dumnezeu să vă binecuvinteze!